

благодаря дѣлото ти ! Незнамъ въ какво ще ти се отплати нашата свидна бащиния ! Незнамъ съ какво бихме те обезсмъртили въ бъдещето!

Мара. /Гледа го очудено/ Чуденъ си братко тази нощ ! Какви крайности! Прѣди малко бѣше тѣй мраченъ и сега само отъ нѣколко топли думи - ти се промени тѣй че... Ето задо азъ пакъ ще ти кажа: сестринскитѣ думи всѣкога могатъ да утѣшаватъ.

И. /Подкосенъ/ Това бѣха само думи !

Мара. Думи! Да, думи на една сестра, на една българка, която чувствува съ душата на единъ дѣлъ народъ.

И. /Отпуца се ;хваща си главата/ Азъ съмъ полудѣлъ! Тая нощ - азъ неznamъ какво говоря!

Мара. /Хваща рцѣтъ му/ Братко! Какво става съ тебе ! кажи ми да те разбира. Най сетнѣ кажи по ясно... азъ говоря тѣй, както съмъ ти говорила и другъ пътъ.

И. /Дълго мълчание/.

И. Тогава !

Мара. Боже мой! Тогава да мълча.. Да си отида! какво те сломи тѣй изведнажъ.

И. Мара! Сестро! ако не си ме разбрала... азъ те моля сестро!

Мара. Кажи братко - всичко ще сторя каквото мога... искажи се да ти отлекне !

И. /Задъхавъ/ Сестро, мила сестро! Азъ те моля; дѣлия народъ те моли: - стани жена на Мурада - и България е спасена!

Мара. /Като гръмната изпичява/ Така!... Това искашъ!

/Дълго мълчание.

И. /Като че му е поотлекнало, слага ръка на рамото ѝ , а съ другата я милва./ слуша сестро: на ли ти сама ми каза прѣди малко, че жертвитѣ на едного сѣ нищо прѣдъ страданията на единъ дѣлъ народъ! прости скъпа и мила сестро! азъ тѣй много страдамъ отъ това желание на Мурада - но кажи ми какво да се прави, както само това може да ни спаси !.

Мара. /Разхълцана не вдига глава/

И. Пратеницитѣ на Мурада сѣ тукъ и чакатъ отговоръ. Ако ти не се съгласишъ - още утрѣ Мурадъ потегля за Търново. Помисли, помисли какво ни очаква!... инкъ той може насила да стори това, което не искаме добромъ.